

PRESSEMEDDELELSE NR. 208/22

Luxembourg den 21. december 2022

Rettens dom i sagerne T-260/21 | E. Breuninger mod Kommissionen og T-306/21 | Falke mod Kommissionen

Retten har frifundet Kommissionen i de søgsmål, som virksomhederne Breuninger og Falke havde anlagt til prøvelse af Kommissionens afgørelse om godkendelse af Tysklands støtte til virksomheder, der som led i covid-19-pandemien havde oplevet et fald i deres omsætning på mindst 30%

Kommissionens afgørelse var hverken i strid med proportionalitetsprincippet eller ligebehandlingsprincippet

Den 17. november 2020 anmeldte Tyskland en støtteordning for indrømmelse af hjælp til virksomheder til dækning af deres faste omkostninger, der ikke er dækket, som led i covid-19-pandemien i dette land til Kommissionen. I medfør af denne ordning kunne virksomheder, der i referenceperioden havde oplevet et fald i deres omsætning på mindst 30%, indrømmes indtil 3 mio. EUR i støtte.

Under henvisning til sin meddelelse om midlertidige rammebestemmelser for statslige foranstaltninger til støtte for økonomien under det nuværende covid-19-udbrud ¹ erklærede Kommissionen den anmeldte støtteordning forenelig med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF ². I henhold til denne bestemmelse kan støtte, der kan afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi, på visse betingelser betragtes som forenelig med det indre marked.

Den 2. februar 2021 anmeldte Tyskland en ændring af sin støtteordning til Kommissionen, hvilken ændring bestod i en forhøjelse af støtteloftet til 10 mio. EUR pr. virksomhed og en forlængelse af ordningen til den 31. december 2021. Denne ændring, som afspejlede Kommissionens forskellige ændringer af de midlertidige rammebestemmelser, blev godkendt af denne institution den 12. februar 2021 ³.

De tyske selskaber E. Breuninger GmbH & Co. og Falke KGaA anlagde sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse, som ændret, om at erklære den tyske støtteordning forenelig med det indre marked (herefter »den anfægtede afgørelse«). Ved frifindelsen af Kommissionen præciserede Retten omfanget af prøvelsen af forholdsmæssigheden af de afgørelser, som Kommissionen vedtager i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF.

Rettens bemærkninger

¹ Kommissionens meddelelse af 19.3.2020 om midlertidige rammebestemmelser for statslige foranstaltninger til støtte for økonomien under det nuværende covid-19-udbrud (EUT 2020, C 91 I, s. 1, herefter »de midlertidige rammebestemmelser«), som blev ændret første gang den 3.4.2020 (EUT 2020, C 112 I, s. 1), anden gang den 8.5.2020 (EUT 2020, C 164, s. 3), tredje gang den 29.6.2020 (EUT 2020, C 218, s. 3), fjerde gang den 13.10.2020 (EUT 2020, C 340 I, s. 1) og femte gang den 28.1.2021 (EUT 2021, C 34, s. 6).

² Kommissionens afgørelse C(2020) 8318 final af 20.11.2020 vedrørende statsstøtte SA.59289 (2020/N) – Tyskland covid-19 – Hjælp til dækning af faste omkostninger, der ikke er dækket (EUT 2022, C 124, s. 1).

³ Kommissionens afgørelse C(2021) 1066 final af 12.2.2021 vedrørende statsstøtte SA.61744 (2021/N) – Kollektiv meddelelse om ændring med tilpasning af de godkendte støtteordninger i medfør af de midlertidige rammebestemmelser, bl.a. efter den femte ændring af de midlertidige rammebestemmelser (EUT 2021, C 77, s. 18).

I første række analyserede Retten den anfægtede afgørelses lovlighed i betragtning af artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF.

I denne henseende gjorde sagsøgerne gældende, at Kommissionen havde tilsidesat proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet ved at godkende det kriterium for støtteberettigelse, der var fastsat i den tyske støtteordning. I overensstemmelse med nævnte kriterium var adgangen til støtteordningen forbeholdt virksomheder, der havde oplevet et fald i deres omsætning i referenceperioden på mindst 30% sammenlignet med den samme periode i 2019.

Indledningsvis forkastede Retten Kommissionens formalitetsindsigelse om, at der i den anfægtede afgørelse var foretaget en korrekt anvendelse af punkt 87 i de midlertidige rammebestemmelser, hvis gyldighed sagsøgerne ikke havde anfægtet. Herom fremgår det ganske vist af retspraksis, at iagttagelsen af formodningen for, at EU-retsakter er lovlige, kan hindre, at det undersøges, om der er grundlag for en afgørelse, som udgør den blotte anvendelse af en endelig almengyldig retsakt, som skaber retsvirkninger i forhold til tredjeparter, når gyldigheden af denne almengyldige retsakt ikke anfægtes. Dette er imidlertid ikke tilfældet, når Kommissionen som i det foreliggende tilfælde anvendte adfærdsregler, som den havde vedtaget med henblik på at begrænse udøvelsen af sine skønsmæssige beføjelser ved anvendelsen af artikel 107, stk. 3, TEUF, og som ikke i sig selv skabte bindende retsvirkninger.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det kriterium for støtteberettigelse, der var fastsat i den tyske støtteordning og godkendt ved den anfægtede afgørelse, var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, bemærkede Retten, at en foranstaltnings overensstemmelse med dette princip indeholder tre komponenter. Den første komponent består i foranstaltningens egnede karakter, dvs. dens egnethed til at nå det lovligt tilsigtede formål, der forfølges. Den anden komponent vedrører behovet for foranstaltningen og indebærer, at nævnte lovlige formål ikke kan nås med mindre indgribende, men lige så egnede midler. Endelig vedrører den tredje komponent foranstaltningens forholdsmæssige karakter, dvs. at indgrebet ikke er uforholdsmæssigt i forhold til de tilsigtede mål.

Med hensyn til klagepunktet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet bemærkede Retten, at den omstændighed, at kriteriet for støtteberettigelse i den tyske støtteordning, som var baseret på et fald i omsætningen på virksomhedsniveau i de omhandlede virksomheder, medførte forskellig behandling af virksomheder, alt efter om hele eller kun en del af deres virksomhed har været påvirket af covid-19-pandemien, ikke i sig selv betyder, at kriteriet er ulovligt. Det skulle derimod efterprøves, om denne forskellige behandling var begrundet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, hvilket forudsætter, at nævnte kriterium skulle være nødvendigt, egnet og forholdsmæssigt med henblik på at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den pågældende medlemsstats økonomi. Klagepunktet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet var således sammenfaldende med klagepunkterne om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet forskellige komponenter.

Efter disse præciseringer **forkastede Retten de forskellige klagepunkter til anfægtelse af, at kriteriet for støtteberettigelse i den støtteordning, som var godkendt ved den anfægtede afgørelse, var egnet, nødvendigt og forholdsmæssigt.**

I denne forbindelse fremhævede Retten bl.a., at selv om sagsøgerne frit kunne anfægte, at nævnte kriterium for støtteberettigelse, der udsprang af de midlertidige rammebestemmelser, ved at foreslå et alternativt kriterium, som Kommissionen havde anvendt i andre afgørelser, er det kun, såfremt det på grundlag af det alternative kriterium kan godtgøres, at det er åbenbart, at det anfægtede kriterium for støtteberettigelse var unødvendigt, at klagepunktet ville kunne tiltrædes. Sagsøgernes forslag om som alternativt kriterium for støtteberettigelse at tage hensyn til det tab, som var oplevet på de virksomhedsområder, der var berørt af covid-19-pandemien, uden at der skulle tages hensyn til virksomhedens situation som helhed, ville endvidere have haft større budgetmæssig betydning for Tyskland end den, der fulgte af det kriterium for støtteberettigelse, som Kommissionen havde lagt til grund. Det blev således fastslået, at det alternative kriterium, som sagsøgerne havde fremført, ikke udgjorde en foranstaltning, der var »lige så egnet«, der kunne godtgøre, at det kriterium for støtteberettigelse, som Kommissionen havde lagt til grund, ikke var nødvendigt.

Med hensyn til de konkurrencebegrænsende virkninger, som **kriteriet for støtteberettigelse i den godkendte støtteordning** ifølge sagsøgerne gav grundlag for, for virksomheder, for hvilke kun visse aktiviteter var blevet påvirket af covid-19-pandemien, og som følgelig havde været nødt til at anvende visse af sine midler fra de aktiviteter, der ikke var påvirket af pandemien, til at finansiere de påvirkede aktiviteter, fastslog Retten, at dette kriterium **under alle omstændigheder ikke forårsagede konkurrencebegrænsende virkninger, som var åbenbart uforholdsmæssige i forhold til det formål, der blev forfulgt med den tyske støtteordning, om at sikre levedygtigheden for de virksomheder, der er påvirket af covid-19-pandemien.**

I modsætning til, hvad sagsøgerne gjorde gældende, kunne det heller ikke tiltrædes, at Kommissionen havde tilsidesat sin forpligtelse til at foretage en individuel undersøgelse af den anmeldte støtteordning. I denne henseende havde sagsøgerne ikke påvist, at der forelå usædvanlige omstændigheder, som var særlige for den godkendte støtteordning, og som kunne begrunde, at Kommissionen ikke anvendte det kriterium for støtteberettigelse, der er fastsat i de midlertidige rammebestemmelser, i den anfægtede afgørelse.

I anden række forkastede Retten ligeledes sagsøgernes anbringende om en tilsidesættelse af artikel 108, stk. 2, TEUF. De gjorde i det væsentlige gældende, at Kommissionen havde tilsidesat de proceduremæssige rettigheder, som sagsøgerne er tillagt ved denne bestemmelse, ved ikke at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

Herom bemærkede Retten, at dette anbringende i virkeligheden var subsidiært, for det tilfælde at Retten ikke havde undersøgt klagepunkterne vedrørende realiteten med hensyn til vurderingen af den anmeldte støtteordning. Eftersom disse klagepunkter var blevet undersøgt, havde anbringendet således ikke det anførte formål. For så vidt som dette anbringende i komprimeret form gengav de argumenter, der var fremført inden for rammerne af klagepunkterne vedrørende realiteten med hensyn til vurderingen af støtten, havde det således ikke et selvstændigt indhold.

Henset til disse betragtninger **frifandt Retten Kommissionen.**

BEMÆRKNING: Annulationssøgsmål tilsigter annullation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annulationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

BEMÆRKNING: Der kan iværksættes appel, der er begrænset til retsspørgsmål, for Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse inden for to måneder og ti dage efter forkyndelsen af denne.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Retten.

Dommene ([T-260/21](#) og [T-306/21](#)) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎(+352) 4303 3127

Følg Domstolen online!

